

Za našo deco.

Mali kipar.

(Dalje.)

»Da, zato pa bo vsak prej rekel, da je to otrok kaknega kamnoseka, ne pa graščaka in vi-sokega uradnika. Jaz hočem, da bo on to, kar bo delalo čast rodbini. Jaz hočem, da bo on enkrat moj naslednik. Nočem kiparja v svoji rodbini. Zato je treba biti napram njemu strog in resen.

Naročil bom, da ga odvedejo jutri v mesto k izbranemu učitelju in namestu brskanja, tesanja in mazanja se bo vadil v naukih in tujih jezikih.

In res so dečka drugega dne odvedli od grada, samo da bi ga odtegnili od priljubljenih mu zabav.

V začetku je šlo vse v redu. Otrok se je trudil, da bi zadovoljil očeta. Pa nagnjenje za risanje in modeliranje se ni dalo udušiti, ampak se je večalo. Njegovi zvezki in celo šolski zidovi so bili polni njegovih risb. To je bilo sošolcem jako všeč, ugajalo pa je tudi učiteljem. Sicer niso bili zadovoljni, da deček maže po zvezkih in zidovih, pa kljub temu so se čudili lepim risbam.

Od svojih sošolcev je ljubil mali Michelangelo najbolj enega, ki je tudi lepo risal in čigar oče je bil slikar. Ime mu je bilo Peter.

»Tebi torej zelo ugaja risanje?« ga je vprašal nekoč Peter.

»Da, dragi moj Peter, jaz bi pustil vse te-le grške in latinske slovnice, pa bi po svoji volji samo risal, rezbaril in obdeloval kamen. Ali moj oče hoče, da postanem učenjak in mi ne dovoljuje, da se bavim z drugimi stvarmi. Vrh tega pa mi manjka vzorov, po katerih bi delal in bi se mogel vezbati.«

»Ako želiš kaj takega, to ti jaz lahko nabavim iz delavnice svojega očeta.«

Mali Peter je izvršil, kar je obljubil. Prinesel je malemu kiparju mnogo risb in slik svojega očeta. Po šoli se je torej ta lahko vadil s čopičem. Napredoval je tako hitro, da so bili njegovi izdelki prav tako lepi kakor izvirniki.

Oče je večkrat zasačil nove risbe in slike, iz česar je videl, da se sin še ni odrekel svoje strasti. Učitelj mu je tudi pokazal nekaj iz glinice izdelanih in iz lesa izrezljanih predmetov ter je hvalil izredno nadarjenost otrokovo. Ali oče je nato dejal:

»Vidim, da iz tega otroka ne bo nič. To bo navaden kamnosek in to je velika nesreča za mojo rodbino.«

Težek začetek.

Mati je svojega sina vselej branila. Često ga je tolažila in vodila s seboj na izprehode.

Nekoč ju je srečala na takem izprehodu stara ciganka, ki je ljudem prorokovala. V tisti dobi so ljudje preveč verovali v take umetnosti. Michelangelo je iztegnil svojo roko proti ciganki.

Ona pa je, ko mu je pazljivo pregledala dlan, zaklicala:

»Ta otrok bo imel sijajno bodočnost! Svoji domovini bo v nesmrtno slavo.«

Cigankine besede so mater zelo razveselile. Hitela je, da jih sporoči svojemu možu.

»Če se bo to uresničilo,« je menil oče, »potem to pomeni, da bo moj sin nehal misliti na risanje in modeliranje.«

Ali mali Michelangelo ni nehal risati in upodabljati v glino in les. Vsi tovariši so ga občudovali. Peter mu je nekoč rekel:

»Povedel bi te rad k slavnemu slikarju, ali hočeš?«

Bil je ves srečen, ko je stopil v veliko slikarsko dvorano, v kateri je sedel slikar sam, okoli njega pa je bilo brez števila slik in kipov.

»Slišal sem že o tebi,« je nagovoril slikar malega Michelangela. »Tvoj oče mi je rekel, da bi ti rad bil slikar. Imaš kak izdelek s seboj?«

Deček mu je ponudil zvezek s svojimi risbami. Slikar jih je pazljivo pregledal. Na njegovem obrazu se je videlo navdušenje, ko je listal po teh otroških proizvodih, ki so pa bili v resnici pravi umotvori.

Dalje sledi.

Dvounno.

»Vaš rajni soprog je postal žrtev poklica, je zdravnik tolažil vdovo po rajnem soprogu.

»Svojega poklica ali vašega, gospod zdravnik?« vprašala je nesrečna žena.

Pijančeva bolezen.

Bolnik Zaba: »Vode mi dajte, le en požirek vode!«

Žena zdravniku: »Ali slišite, gospod doktor, kako moj mož fantazira?«

Račun.

»Zakaj ste mi naredili tako ozke čevije, da me tako tišče?«

Čevijar: »Zato, da ne boste pozabili na račun.«

Letovišarji.

Tujec: »Oče, kakšno pa bo neki danes vreme, pojdeva na Triglav, a zdi se mi, da so imamo hati dežja.«

Gostilničar: »Veste, če boče zjutraj še kaj solnca in če veter ne potihne, če gredo oblaki po Savi doli in vročina ne bo prehuda, bo morebiti še prav lep dan.«

Zavarovan.

Soseda: »Ali veste, sosed, da je minar umrl?«

Sosed: »To pa že ni res, saj je bil za življenje zavarovan.«

Odvetniki.

Odvetnik: »Tega jaz ne razumem, da bi v nebesih ne bilo nobene prepira.«

Župnik: »Jaz pa to razumem, saj tam ni odvetnikov.«

Pozor! Pozor!

Za čestitice praznovetnega Rešnjega Telesa je izšel nov molitvenik

„Vidite, molimo!“

ki obsega poleg običajnih molitev tudi šest molitvenih ur za skupne molitvene ure. Zelo priročna knjiga stane samo Din 16— z rdečo obrezo in Din 20— z zlato obrezo.

Knjiga se naroča pri

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.